

суво бележење наслова (Има случајева да је у истој свесци иста књига двапут забележена!). Каткад је дат садржај у најопштијим потезима, и то онда када је публикација изишла на француском или немачком језику, а ретко је која књига пропраћена критичким напоменама (оваква оцена обично изиђе међу чланцима, што је у *Revue historique* доста чест случај).

Поменућемо неколико дужих приказа:

Deux publications serbes concernant l'histoire roumaine, од М. Ласкариса (IV, 203—212). О радовима А. Ивића, *Шест српских ђисама из XVI столећа*, и Н. Радојчића, *О хроникама грофа Ђорђа Бранковића* (обоје штампано у *Прилозима за књижевност* . . . , књ. V и VI). Доноси у целини писмо (објавио га А. Ивић) које је влашки кнез Михаило Витез упутио великом везиру Ибрахим-Паши, изражавајући сумњу у његову аутентичност. Ово је писмо, иако раније познато у рђавом латинском преводу, изазвало читаву буру и литературу у румунској историографији. — Истиче резултат Н. Радојчића да прва од двеју хроника, објављених као Бранковићеве у *Revista istorică*, III, 26—118, није Бранковићево дело, као што је тврдио Н. Јорге, већ превод чувеног руског историског списа *Синойсис*, док друга, мања, хроника доиста потиче од Бранковића и претставља његов први историски рад, написан на влашком.

Hypothèses slaves et avars, од Н. Јорге (X, 1—2). О студији Љ. Хауптмана *Les rapports des Byzantins avec les Slaves et les Avars pendant la seconde moitié du VIe siècle*, објављеној у *Byzantion*, IV, 137—170. Учињене примедбе: идентификација Novietunum са Исакчком није довољна да се одреди западна граница, јер би територија настањена Словенима била сувише узана; не може се мислити ни на Novaе. „Flutausis“ треба читати „flumen Tausis“, али то не може бити Олт, већ пре Тамиш. Немогуће је да „lacus Mursianus“ буде Museus (данашњи Бузеу); исти је случај и са хипотезом „Moesianus“ (од Мезије). Turris је Турну, а не Tyras. Гепиди нису владали левом обалом Дунава. Кутригури се нису налазили 493 г. на простору између Ђердапа и Азовског Мора.

L. Voïnovitch, Histoire de Dalmatie, приказ од Н. Јорге (XII, 157—161). Сем неколико примедби, нарочито наглашава да је ова књига „полемично и пропагандистичко дело“, иако се, каже, писац брани од тога.

Затим: R. Mladenovitch, *Über den historischen Ursprung der südslavischen Staatsidee. Die zweite Regierung des Fürsten Mihailo Obrenovitch III von Serbien* (III, 246—249); N. Djordjević, *Die Selbständigkeit der serbischen Kirche* (III, 250—252); M. Mladénovitch, *L'Etat serbe au moyen âge* (VIII, 319—321); D. Popovici, *Aromîniî ca negustori în sec. XVII și XVIII în Serbia și Austro — Ungaria* (румунски превод књиге *О Цинцарима*; XII, 54—57), све прикази (дужи изводи из дела) од Н. Јорге.

Као карактеристично у многим погледу наводимо оно што је речено о студији М. Барбулеска, професора словенске филологије на универзитету у Јашу, *О значају румунске филологије за проучавање*